

Αγύριστο Κεφάλι (Μάης '98)

[από το δίσκο Βυθισμένες άγκυρες 2001]

Στίχοι: Άλκης Αλκαίος

Μουσική: Μιλτιάδης Πασχαλίδης

Φυσάει ένας αέρας που σαρώνει
ενθύμια παλιά και φυλακτά
Οι ήρωες το σκάνε απ' την οθόνη
ξυλάρμενοι τραβάνε στ' ανοιχτά

Πού μας πηγαίνει αυτό το τρεχαντήρι,
δεν ξέρω γέμισε μου το ποτήρι

Τα μάρμαρα στο φως αντιφεγγίζουν
σε ποιο ταξίδι σ' έχω ξαναδεί
τυφλά πουλιά το τζάμι μου ραμφίζουν
το πλένει στα φανάρια ένα παιδί
κι ένας τελάλης σ' έρημη πλατεία
τριάντα χρόνια ψάχνει την αιτία

Στους δρόμους καβαλάρηδες καλπάζουν
και κυνηγούν τ' αδέσποτα σκυλιά
και οι νοικοκυραίοι που τρομάζουν,
ξορκίζουν μ' αγιασμό το σατανά

Δεν είναι εδώ Βαλκάνια, σου το 'πα
εδώ είναι παίξε γέλασε και σώπα

Φυσάει ένας αέρας που σαρώνει,
μα εγώ είμ' ένα τραγουδι αλλοτινό
στου δρόμου το λιοπύρι και το χιόνι
αγύριστο κεφάλι θα γυρνά

Στα χέρια σου αφήνω το τιμόνι
κι η πιο μεγάλη νύχτα ξημερώνει

<http://www.youtube.com/watch?v=0oJhIXSQVTs>

Το τρελοβάπορο

Στίχοι: Οδυσσέας Ελύτης

Μουσική: Δημήτρης Λάγιος

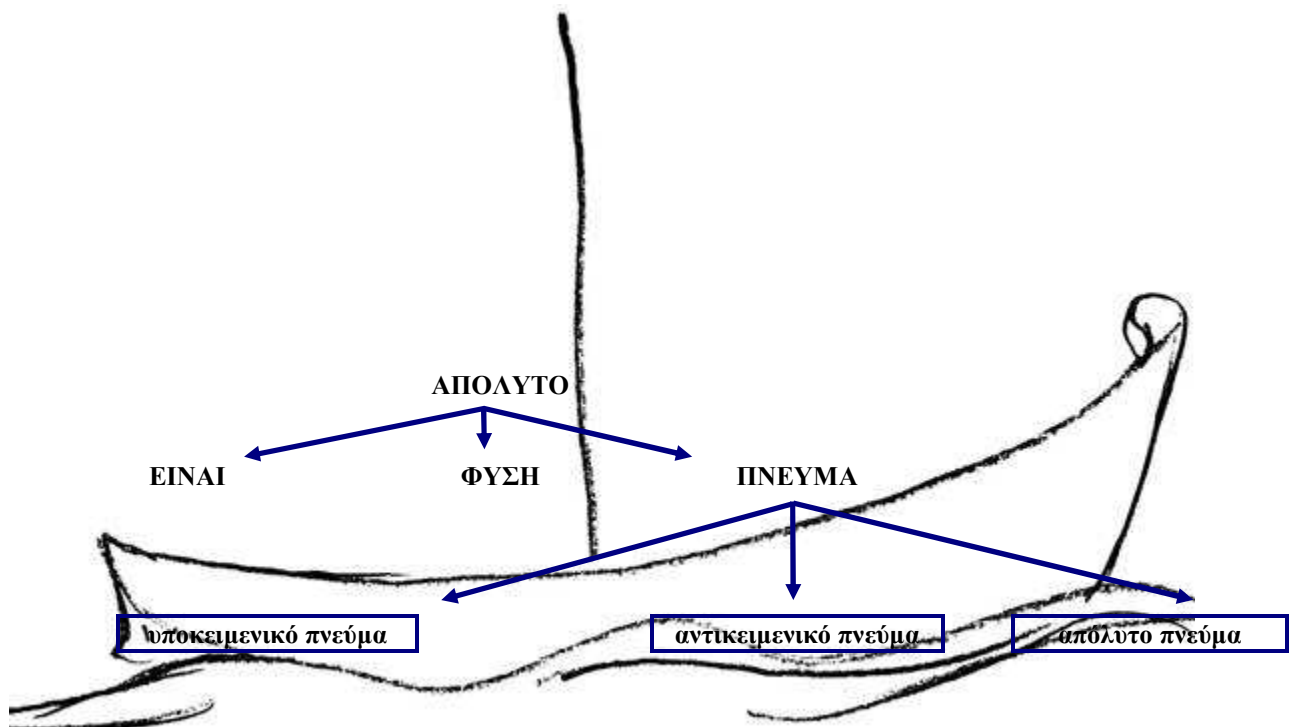
Βαπόρι στολισμένο βγαίνει στα βουνά
κι αρχίζει τις μανούβρες "βίρα-μιάνα"
την άγκυρα φουντάρει στις κουκουναριές
φορτώνει φρέσκο αέρα κι απ' τις δυο μεριές

Είναι από μαύρη πέτρα κι είναι απ' όνειρο
κι έχει λοστρόμο αθώο ναύτη πονηρό
από τα βάθη φτάνει στους παλιούς καιρούς
βάσανα ξεφορτώνει κι αναστεναγμούς

Έλα Χριστέ και Κύριε λέω κι απορώ
τέτοιο τρελό βαπόρι τρελοβάπορο
χρόνους μας ταξιδεύει δε βουλιάξαμε
χίλιους καπεταναίους τους αλλάξαμε

Κατακλυσμούς ποτέ δε λογαριάσαμε
μήκαμε μες στα όλα και περάσαμε
κι έχουμε στο κατάρτι μας βιγλάτορα
παντοτινό τον Ήλιο τον Ηλιάτορα

http://www.youtube.com/watch?v=_0IpCkRziDg

αποσπάσματα από κείμενα του Χέγκελ,

η πανουργία της λογικής

§ 209

(...)

Έτσι ο υποκειμενικός σκοπός, που είναι η εξουσία αυτών των διαδικασιών, μέσα στην οποία τα αντικειμενικά στοιχεία ξετριβονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, τείνει να διατηρηθεί έξω από αυτές τις διαδικασίες και όμως διατηρεί τον εαυτό του μέσα τους. Αυτή είναι η πονηριά της λογικής ικανότητας¹.

1. (...) Αυτό που έχει εδώ στον νου του ο Χέγκελ, φωταγωγείται μέσα από την εξής προφορική προσθήκη: «Η λογική ικανότητα είναι τόσο πονηρή όσο και εξουσιαστική. Η πονηριά έγκειται στη μεσολαβητική ενέργεια, η οποία ενώ επιτρέπει στα αντικείμενα να ακολουθήσουν τη φύση τους και να επιδράσουν το ένα επάνω στο άλλο αλληλοσπαταλούμενα, αυτή δεν αναμειγνύεται άμεσα σ' αυτή τη διαδικασία, παρά μόνο πραγματώνει τον δικό της σκοπό. Σύμφωνα με αυτή την εξήγηση μπορεί να ειπωθεί, ότι η θεία Πρόνοια στέκεται απέναντι στον κόσμο και στην πορεία του με μια απόλυτη πονηριά. Ο θεός επιτρέπει στους ανθρώπους να πράττουν όπως τους αρέσει, σύμφωνα με τα πάθη τους και τα συμφέροντα τους αλλά το αποτέλεσμα είναι η πραγμάτωση των δικών του προθέσεων, οι οποίες διαφέρουν ριζικά από τους αρχικούς στόχους εκείνων, τους οποίους Αυτός χρησιμοποίησε».

Χέγκελ Γκ., 1991, *Η Επιστήμη της Λογικής*, (από την Εγκυκλοπαίδεια των φιλοσοφικών επιστημών §§ 1-244), Αθήνα – Γιάννινα, Δωδώνη: 428-429

Η Παγκόσμια Ιστορία

(...)

§344. Τα κράτη, οι λαοί και τα άτομα ανίστανται σ' αυτή την υπόθεση του παγκοσμίου πνεύματος εν μέσω της ιδιαίτερης καθορισμένης αρχής τους, που ευρίσκει την ερμηνεία και την πραγματικότητα στη συγκρότησή τους ως και το όλο φάσμα της κατάστασής τους, την οποία ενώ αντιλαμβάνονται και εμβαθύνουν στα συμφέροντά τους, ταυτόχρονα καθίστανται ασυναίσθητα εργαλεία και μέλη εκείνης της εσωτερικής υπόθεσης (σ.μ. του πνεύματος). Στην υπόθεση αυτή οι επιμέρους μορφές χάνονται, αλλά το πνεύμα καθαυτό και δι' εαυτό επεξεργάζεται και προετοιμάζει τη μετάβαση του στην επόμενη, υπέρτερη βαθμίδα.

(...)

§346. Αφού η ιστορία είναι η διαμόρφωση του πνεύματος υπό τον τύπο του συμβάντος, της άμεσης φυσικής πραγματικότητας, οι βαθμίδες της εξέλιξης υφίστανται ως άμεσες φυσικές αρχές και τούτες, επειδή ακριβώς είναι φυσικές, παρουσιάζονται ως πολλαπλότητα διακεκριμένες αλλήλων, έτσι ώστε σε κάθε λαό να αντιστοιχεί μία, η γεωγραφική και ανθρωπολογική ύπαρξή του.

Χέγκελ Γκ., 2004, *Βασικές κατευθύνσεις της φιλοσοφίας του δικαίου*, Αθήνα-Γιάννινα, Δωδώνη: 339-341